

Javaslat kiegészítése az „Őseink útján” lovas emléktúra Pest Megyei Értéktárba vételére

Az a lovas nemzet, amely mi voltunk, haldoklik. A lélegeztető gép szerepét egy-egy elismerést kiváltó lovas teljesítmény – mint az „Őseink útja” emléktúra – és hagyományörző lovas csapatok próbálják betölteni. Az autóval iskolába és onnan haza hordott, túlságosan kiszolgált, dédelgetett, elpuhult generáció nő fel, amely lovas életükre is hatással van. Nem alakulnak ki azok a személyes képességek, amelyek a ló terepi igénybevételhez szükségesek. A kb. 60.000 egyedből álló hazai lóállomány jelentős része istállóban, jobb esetben karámokban állodogálva unatkozik. A szerencsésebbek, heti egy-két alkalommal lemozgatásra kerülnek bekerített helyen, ahol a ló és a lovas védőfelszerelések tömegével van teleaggatva. Terepre, természetes körülmények közé alig jut ki a ló. Lovardai szolgáltatásnál az üzemeltető is tart a terepi baleset jogi következményeitől, a bértartásban lévő lovak jelentős része pedig a tulajdonosban meglévő gátlások miatt nem élvezheti a terepi munkát. Ezen gátlásokat pedig egyesek használják ki egyes „oktatók”, akiknek drága és rövid kurzusain fel sem kell ülni a lóra, csak bekerített helyen kötőfékkal vezetgetni és „répabottal” érintgetni, tologatni. Ez maradt a lovas múltból??

Mindent a kényelem kezd vezérelni. A sporttevékenységet szélről, esőtől, naptól védett légkondicionált termekben végzik, tápszerekkel növelik izomzatukat. Erdei séta helyett futószalag, evezés helyett evezőgép, kerékpározás helyett szobabicikli, tereplovaslás és lovastúrák helyett körözés teniszpálya méretű helyen, a változatosság kedvéért 50 kör jobbra, 50 kör balra, lehetőleg fedett térben. Olyan generációk fognak fölnőni, akik nehézséggel, megpróbáltatásokkal életük során nem találkoztak, nem tapasztalták meg teljesítőkéességük határait. Ebből adódóan egyenesen következik a hibás önértékelés és mások téves megítélése. A pszichológusok kényelmes szobákban vizsgálják, elemzik pácienseiket. Másként viselkedik egy kipihent, és másképp egy végletekig kizsartott élettani állapotban lévő ember, aki tűrőképességének határán tevékenykedik tartósan egy zárt közösségben. A Napló éppen ezért nem csak lovasturisztikai szakemberek, hanem pszichológusok számára is igazi csemege. A naponta történő bejegyzések a pillanatnyi lelkiállapotokat tükrözik.

Amikor egy zárt közösség hosszú időn keresztül nehéz feladatok sokaságát kényszerül megoldani, olyan pozitív és negatív emberi tulajdonságok kerülhetnek a felszínre, amelyek a civilizált környezet kényelmében és biztonságában rejtve maradnának.

A lovastúra csapata kiszolgáló személyzet nélkül tette meg az utat. Szélsőséges időjárási viszonyok között, egész napos lovaglás és hajtás után maguknak kellett tábor

építeni, főzni, mosni, etetni, itatni, ápolni, patkolni, lovak vagy személyek sérüléseit ellátni, kezelni. Vérszívók által zaklatott éjszaka után a másnapi indulás csak a táborbontás, és felmálázás után következhetett. Ha fegyveres öröket nem fogadtak volna fel, a különböző maffiák, „hadurak” által uralt területeken nem lett volna esélyük áthaladni. Az indulás előtt Baskíriában vásárolt, összeszokatlan, képzetlen, szinte félvad lóállomány a baleseti kockázatot ló és ló, ló és ember között jelentősen megnövelte.

Lovas népek ismerték el útközben teljesítményüket, tiszteletbeli kozákoknak fogadták őket. A miniszterelnök levélben köszöntötte a magyar határra érkezőket. Minisztériumok, országos hatáskörű szervek, önkormányzatok rendeztek fogadásokat számukra. Az út megvalósításához félszáz szervezet és magánszemély adott anyagi és pénzügyi támogatást.

Annak a témérdek tervezési, szervezési, irányítási logisztikai tevékenységnek az ismertetése, amely az emléktúra sikerét biztosította, sokszor meghaladja egy javaslat és annak kiegészítése kereteit. Megtalálható viszont tankönyvi alapossággal a Lovasturizmus és lovastáborok című könyvemben (2014. Lapu Bt. Székesfehérvár).

A mai világ egyre kevésbé foglalkozik ilyen cselekedetekkel. Ifjúságunk média „sztárok” csodálásával mulatja idejét, velük szeretne azonosulni. Amivel pedig nem foglalkoznak, és nincs védve valamilyen módon, az adott generációval együtt eltűnnek.

A csapat tisztességgel és becsülettel, embert próbáló körülmények között, testet-lelket kizsaroló igénybevételt elismerve, ezen az úton az egész magyarságot képviselte. Jó lenne, ha ez a rendkívüli teljesítmény méltón megőrizve példaként szolgálna az elkényelmesedő, elpuhuló, torzult értékítéletű utókor számára. Csak remélhető, hogy 2096-ban, az 1200 éves évforduló ünnepségének szervezői közül valaki felleli majd a megőrzött anyagot és elismeréssel emlékezve viszi be újra a köztudatban 100 év után ennek a lovas csapatnak egykori tisztelgését őseink emléke előtt.

Dunakeszi, 2017. január 17.

Vér Imre

